

Ομιλία Μητροπολίτη Κωνσταντίας και Αμμοχώστου κ. Βασιλείου με την ευκαιρία της Εορτής του Απ. Βαρνάβα

[/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Ορθόδοξη πίστη](#)

ΜΝΗΜΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ 11 Ιουνίου 2014

Μητροπολίτη Κωνσταντίας καὶ Ἀμμοχώστου Βασιλείου

«Στήλη ἦν καθαρὰ τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας, πᾶσαν ἀρετὴν ἀποστίλβουσα»

(Ἀλέξανδρος Μοναχός)

Ὅταν ἀνετέθη στὸν Μοναχὸ Ἀλέξανδρο τῆς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα τὸν 6ο αἰῶνα ἀπὸ τὸν σκευοφύλακα τῆς Μονῆς νὰ ἐκφωνήσῃ ἐγκωμιαστικὸ λόγο γιὰ τὸν Ἀπόστολο τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του στὴν ἴδια τῆ Μονή, γιὰ δύο λόγους λέγει ὅτι δίσταζε νὰ τὸ πράξῃ. Πρῶτον, ἔκρινε τὸν ἑαυτό του ἀδύνατο νὰ ἀναλάβῃ ἓνα τέτοιο ἐγχείρημα καί, δεύτερον, ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἴδιο, ἀλλὰ γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον δυσχερέστερα, γιατί πρόκειται γιὰ τὸν «ἐν Ἀποστόλοις ἐπισημώτατον υἱὸν παρακλήσεως, καὶ φωστῆρα τῆς οἰκουμένης»¹ Ἀπόστολον Βαρνάβαν. Ἡ διαπίστωση αὐτὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς

Ἀλεξάνδρου Μοναχοῦ εἶναι ἀντικειμενικότατα σωστή γιὰ τὸν Ἀπόστολο τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου. Ἄλλωστε, αὐτὸ εἶναι φανερὸ ἀπὸ τὴν περιγραφή τῆς προσωπικότητος

1 Μεγίστην λόγον ὑπόθεσιν προέθετο τοῖς πτωχοτάτοις ἡμῖν ἡ πατρικὴ ὑμῶν φιλομαθία, ὧ Πατέρων ἄριστε καὶ ἀσκητῶν δοκιμώτατε Πάτερ• προεβάλετο γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν τὸν θεσπέσιον, καὶ ὡς ἀληθῶς τρισμακάριον, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπισημώτατον υἶδὸν παρακλήσεως, καὶ φωστῆρα τῆς οἰκουμένης Βαρνάβαν τὸν πανύμνητον. Ἄλλ' ἐγὼ προστάτην τὴν ὑπὲρ λίαν ὑπόθεσιν, τὴν ἐμαυτοῦ ἀπαιδευσίαν ἀντεξάγων, τὴν ὑπακοὴν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον παρητησάμην, τὴν ἐγχείρησιν ὀρρωδῶν. Ποῖος γὰρ καὶ λόγος ἐφίκεσθαι δύναται τῆς ἀποστολικῆς τελειότητος; Οὐ μόνον γὰρ ἐμοὶ ἀδύνατον τὸ τοιοῦτον καθέστηκεν ἐγχείρημα, ἀλλὰ καὶ πᾶσι δυσχερές. Οἶμαι γὰρ πᾶσαν ἀνθρώπων φύσιν λείπεσθαι πρὸς διήγησιν τῶν του μεγίστου Ἀποστόλου Βαρνάβα ἀγαθῶν πράξεων• εἰ δὲ καὶ ἐπιχειρήσειεν τις περὶ αὐτοῦ λέγειν τι, παρὰ πολὺ μετὰ μὲν τοῦ μέτρου τῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων ἀποληφθήσεται, κἂν λίαν σοφὸς καὶ ἐπιστήμων τυγχάνει, καὶ περὶ λόγους δυνατώτατος, εὐρεθήσεται δὲ βυθῶ θαυμάτων ἐγκυβιστῶν» (Ἀλεξάνδρου Μοναχοῦ. Ἐγκώμιον, § 1. Acta Sanctorum (AS), σελ. 436-437).

καὶ τοῦ ἀποστολικοῦ του ἔργου, ὅπως περιγράφονται καὶ στὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Παρὰ δὲ τὴν ταπεινοφροσύνη τοῦ Μοναχοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶναι πανθομολογουμένως ἀποδεκτὸ ὅτι μᾶς κατέλειπε τὸ σημαντικότερο ἴσως τῶν κειμένων τόσο γιὰ τὴ Βιωτὴ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Δὲν εἶναι μόνον ἀναφορὰ στὸ παρελθόν, ἀλλὰ μὲ τὴ γραφίδα του χαράσσει καὶ τὴν πορεία τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰτὶ μὲ τὴν κατοχύρωση τῆς Ἀποστολικότητάς της, τῆς προσφέρει τὰ ἐχέγγυα γιὰ νὰ πορευθεῖ μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ νὰ διέλθει ἀλώβητη διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, φυλάττουσα τὴν ἀποστολικὴ πίστη καὶ παράδοση.

Ὅντως, ὁ βίος καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα μποροῦν νὰ συστηματοποιηθοῦν σὲ τρεῖς τομεῖς, ὅπως αὐτὸ φαίνεται, εἴτε μέσα ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, εἴτε ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ Μαρτυρίου του τοῦ Ἰωάννη Μάρκου, εἴτε ἀπὸ τὸ Ἐγκώμιον τοῦ Μοναχοῦ Ἀλεξάνδρου.

1. Τὸ πρῶτο βέβαια δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀφορᾷ στὴν προσωπικότητα καὶ τὶς ἀρετὲς τοῦ Ἀποστόλου. Ἀποδεικνύεται ὅτι ἦταν αὐστηρὰ προσηλωμένος στὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο καὶ δίδασκε καθ' ὅλη τὴν ἀποστολικὴ του δραστηριότητα.

2. Ὁ δεύτερος τομέας ἀφορᾷ τὴ συμβολὴ του γιὰ τὴν πορεία τοῦ κατὰ τὴν οἰκουμένη Χριστιανισμοῦ, ὅπου ὁ Βαρνάβας ἀποδεικνύεται διορατικὸς γιὰ τὸ

μέλλον καὶ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ φωτισμὸ καὶ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

3. Ὁ τρίτος τομέας ἀφορᾷ τὴ συμβολὴ του γιὰ τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πατρίδας του.

1. Προσωπικότητα του ἀπ. Βαρνάβα.

Μικρὲς ἀναφορὲς ποὺ ἀφοροῦν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα θὰ μᾶς πείσουν ὅτι πρόκειται γιὰ πολυτάλαντο ἄνθρωπο, προικισμένο μὲ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονὸς ὅτι στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων κατατάσσεται μεταξὺ τῶν Προφητῶν, δηλαδὴ ἐκείνων ποὺ εἶχαν τὸ χάρισμα τῆς προφητείας κατὰ τὴν ἀποστολικὴ περίοδο. Ἄλλωστε, καὶ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖο τοῦ ἔδωσαν οἱ Ἀπόστολοι, μετονομάζοντάς τον ἀπὸ Ἰωσὴ ἢ Ἰωσήφ σὲ Βαρνάβα ἔχει αὐτὴ τὴν ἔννοια. Ἔτσι, ὁ συγγραφέας τῶν Πράξεων εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὸν ἀπόστολο Βαρνάβα, ὅτι «ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως» (Πράξ. 11:24). Οἱ τρεῖς αὐτοὶ χαρακτηρισμοὶ ποὺ τοῦ ἀποδίδονται, ὅτι δηλαδὴ ἦταν «ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως», εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγιότητος μέσα στὴν Ἐκκλησία². Στὴ σημερινὴ γλῶσσα οἱ χαρακτηρισμοὶ αὐτοὶ μποροῦν νὰ ἀποδοθοῦν σὲ ἓνα ἀδιάφθορο ἠγέτη, μὲ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀκεραιότητα, γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη καὶ ὅσες ἀποστολὲς τοῦ εἶχαν ἀνατεθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους τὶς ἔφερε μὲ ἐπιτυχία σὲ αἴσιο τέλος.

Τὴν ψυχὴ του ποὺ εἶχε χαραχθεῖ βαθειὰ ἀπὸ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἶχε ἐμποτισθεῖ ἀπὸ τὴν ἀγάπη, φανέρωσε πρῶτον μὲ τὴν πράξη του νὰ πωλήσει κτῆμα ποὺ εἶχε στὴ Σαλαμίνα καὶ νὰ διαθέσει τὸ ἀντίτιμο γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν (Πράξ. 4:32-37). Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς στάσεως τοῦ ἀπ. Βαρνάβα, τοῦ εἶχε ἀνατεθεῖ νὰ μεταφέρει ἔρανο ποὺ ἔγινε στὴν Ἀντιόχεια γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν δεινοπαθόντων ἀδελφῶν στὴν Ἱερουσαλήμ (Πράξ. 11:29-30). Ἔτσι, τό

2 Ὁ Μοναχὸς Ἀλέξανδρος πειγράφει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀπ. Βαρνάβα κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: «Ἦν γάρ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἀγγελικόν, καὶ τὸ σχῆμα ἀσκητικόν• σύνοφρυς δὲ ὑπῆρχε, ὀφθαλμοὺς ἔχων χαροποιούς, οὐ βλοσυρὸν βλέποντας, ἀλλ' εὐλαβῶς κάτω νεύοντας• στόμα σεμνὸν καὶ χεῖλη εὐπρεπῆ, γλυκασμὸν μέλιτος ἀποστάζοντας, οὐ γὰρ ἐφθέγγετο πώποτε περιττὸν τοῦ δέοντος• βάδισμα κατεσταλμένον καὶ ἀκενόδοξον, καὶ ἀπαξαπλῶς ὄλος δι' ὄλου στήλη ἦν καθαρὰ τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας, πᾶσαν ἀρετὴν ἀποστίλβουσα» (Ἐγκώμιον § 25. AS, σελ. 444). Δὲν γνωρίζουμε ἀπὸ ποῦ ἀντλεῖ τὶς πληροφορίες αὐτὲς ὁ Μοναχὸς Ἀλέξανδρος. Μοιάζει βεβαίως μὲ περιγραφή τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ἀπεικονίζεται ὁ Βαρνάβας. Πιθανόν, ἐν τούτοις νὰ ἐμπνέεται καὶ ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὅταν στὰ Λύστρα εἶχαν ταυτίσει τὸν Παῦλο μὲ τὸν Ἑρμῆ καὶ τὸν

Βαρνάβα με τὸν Δία (Πράξ. 24:12).

ὄνομά του παρέμεινε συνδεδεμένο μέ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

2. Συμβολὴ τοῦ ἁπ. Βαρνάβα στὴν πορεία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Γιὰ νὰ κατανοήσουμε ἐξ ἄλλου τὸ μεγάλο ἐκκλησιαστικὸ ἔργο τοῦ ἁπ. Βαρνάβα, ποὺ χάραξε τὴν περαιτέρω πορεία τοῦ Χριστιανισμοῦ, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψη μας τὴν ἐθνικὴ του καταγωγή, τὴν παιδεία του καὶ τὸ χῶρο στὸν ὁποῖο γεννήθηκε καὶ ἀνδρώθηκε. Ὁ ἁπ. Βαρνάβας καταγόταν μὲν ἀπὸ Ἰουδαϊκὴ οἰκογένεια, ὅμως γεννήθηκε στὴν Κύπρο, στὴ Σαλαμίνα, ὅπου κατοικοῦσε ἡ οἰκογένειά του καὶ ὅπωςδήποτε ἔλαβε ἑλληνιστικὴ παιδεία, τόσο στὴν Κύπρο, ὅσο καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ τὸν Νομοδιδάσκαλο Γαμαλιήλ, ὅπως καὶ ὁ ἁπ. Παῦλος. Αὐτὰ τὰ δεδομένα τὸν ἔκαναν ἕνα οἰκουμενικὸ ἄνθρωπο, μακριὰ ἀπὸ ἐθνικοὺς ἀποκλεισμούς. Ἀνῆκε στοὺς «Ἑλληνιστές», ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἔτσι, μπόρεσε νὰ διακρίνει τὴν οἰκουμενικότητα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ δὲν ἀποτελοῦσε μία καθαρὰ Ἰουδαϊκὴ ὑπόθεση.

Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ πλαίσια εἶναι ποὺ ἐντάσσεται ἡ ποικίλη δραστηριότητά του. Εἶχε ἀποσταλεῖ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, μετέπειτα ἔδρας τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, γιὰ νὰ ὀργανώσει τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησία. Στὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε καλέσει γιὰ νὰ ἐργασθοῦν ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὸν ἁπ. Παῦλο, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴ μεταστροφή του στὸ Χριστιανισμὸ, βρισκόταν στὴν Πατρίδα του Ταρσό. Ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ ἁπ. Βαρνάβας εἶχε εἰσαγάγει τὸν ἁπ. Παῦλο στοὺς Ἀποστόλους, ποὺ ἔτρεφαν καχυποψία κατὰ πόσο ὄντως εἶχε μεταστραφεῖ στὴν πίστη τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτὸς ποὺ ἦταν πρὶν δεινὸς διώκτης τῶν Χριστιανῶν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ ἁπ. Βαρνάβας γίνεται ὄργανο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ ἀναγγελία Του στὸν Παῦλο ὅτι θὰ τὸν καθιστοῦσε σκεῦος ἐκλογῆς του. Θὰ πρέπει ἐξ ἴσου νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ προνόμιο καὶ ἡ τιμὴ οἱ πιστοὶ στὸ Ὄνομα καὶ στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἀποκαλοῦνται Χριστιανοί, ἀνήκει στὸν ἁπ. Βαρνάβα καὶ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια.

Ἀπὸ ἐκεῖ, μετὰ ἀπὸ ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος μαζὶ μὲ τὸν εὐαγγελιστὴ Μάρκο ἐξόρμησαν γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς πρώτης ἀποστολικῆς περιοδείας. Σύμφωνα μὲ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶπε στοὺς συναγμένους γιὰ τὴν θεία εὐχαριστία Χριστιανούς: «ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς. τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας ἀπέλυσαν» (Πράξ. 13:2-3). Ἡ πρώτη χώρα ἐκτὸς Παλαιστίνης καὶ Συρίας, ποὺ δέχεται τὸ Χριστιανισμὸ, εἶναι ἡ Κύπρος, ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα τοῦ ἁπ. Βαρνάβα. Οἱ Ἀπόστολοι «γενόμενοι ἐν Σαλαμίνι κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 13:5).

Ἐφθασαν μέχρι τὴν Πάφο, ὅπου ἔγινε ἡ μεταστροφή στὸ Χριστιανισμὸ τοῦ Ῥωμαίου Διοικητῆ τῆς Κύπρου.

Ἄλλες ἱστορικὲς πηγὲς θέλουν τὸν ἀπ. Βαρνάβα νὰ ἔχει διδάξει ἐπίσης τὴ χριστιανικὴ πίστη στὴ Ῥώμη, στὰ Μεδιόλανα καὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ἐκεῖ βέβαια ποὺ ἡ συμβολὴ τοῦ διδύμου τῶν Ἀποστόλων Βαρνάβα καὶ Παύλου φθάνει στὸ ἀπόγειό της εἶναι ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος (48/50 μ. Χ.). Οἱ δύο Ἀπόστολοι, κουβαλώντας τὶς ἐμπειρίες τῆς ἀποστολῆς τους στὰ Ἕθνη καὶ τῆς μεταστροφῆς στὸ Χριστιανισμὸ, κατόρθωσαν νὰ πείσουν καὶ τοὺς πιὸ διστακτικοὺς ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκλωβιστεῖ μέσα στὰ πλαίσια τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου (Πράξ. 15). Σὰν ἀπόηχο αὐτῆς τῆς θέσεως, ὁ ἀπ. Παῦλος ἔγραφε πρὸς τοὺς Γαλάτες: τῆ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. 5:1). Τὴν ἀπόφαση τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου μετέφεραν στὴν Ἀντιόχεια καὶ πάλιν ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος, μὲ τὴν συνοδευτικὴ ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τῶν Ἀποστόλων, ὅπου γίνεται παραδοχὴ γιὰ τὴν πλήρη ἀφοσίωσή τους στὸ ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. «ἀποφασίσαμε ὁμόφωνα, γράφουν, νὰ ἐκλέξουμε μερικοὺς ἄνδρες καὶ νὰ τοὺς στείλουμε σὲ σᾶς, μαζί μὲ τοὺς ἀγαπητοὺς μας Βαρνάβα καὶ Παῦλο, ποὺ ἔχουν ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ τους στὸ ἔργο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Πράξ. 15:25-26). Ἀπὸ αὐτὲς τὶς μαρτυρίες μποροῦμε νὰ διακρίνουμε ποῖο ἦταν τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ προοπτικὴ διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τὸν ἀπ. Βαρνάβα.

3. Συμβολὴ τοῦ ἀπ. Βαρνάβα στὴ θεμελίωση καὶ τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου.

Ὅλοι οἱ Κύπριοι εἴμαστε τέκνα τῆς πίστεως, τὴν ὁποία διδαχθήκαμε ἀπὸ τὸν ἀπ. Βαρνάβα. Μόνο μὲ μεγάλα βήματα θὰ μπορούσαμε νὰ περιγράψουμε τὸ ἀποστολικὸ ἔργο τοῦ ἀπ. Βαρνάβα στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του τὴν Κύπρο. Μετὰ τὴν Ἀποστολικὴ Σύνοδο, ὁ ἀπ. Βαρνάβας ἐπανῆλθε στὴν Κύπρο καὶ θεμελίωσε συστηματικὰ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως ἄλλωστε εἶχε κάνει καὶ στὴν Ἀντιόχεια ἢ καὶ σὲ ἄλλες περιοχὲς ὅπου εἶχε δραστηριοποιηθεῖ. Κατὰ τὴ δευτέρη αὐτῆ παρουσία του στὴν Κύπρο εἶναι ποὺ δέχθηκε τὸ μαρτυρικὸ θάνατο ἔξω ἀπὸ τὴ Σαλαμίνα στὸν ἵππόδρομο ποὺ βρισκόταν μετὰ τῆς Σαλαμίνας καὶ τῆς σημερινῆς ὁμώνυμης Μονῆς του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἐγκωμιαστής του Ἀλέξανδρος Μοναχὸς τὸν ἀποκαλεῖ, «ἅγιον ἀπόστολον καὶ γενναῖον μάρτυρα»³.

Ἡ φροντίδα τοῦ ἀπ. Βαρνάβα συνέχισε καὶ μετὰ τὸ μαρτυρικὸ του θάνατο γιὰ πολλοὺς αἰῶνες. Ἐνεκα τῆς Κυπριακῆς καταγωγῆς του καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς ὑπάρξεως τοῦ τάφου του καὶ τῆς κατοχῆς

τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του, ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ἀπέκτησε τὴν ὑψιστὴ τιμὴ τῆς αποστολικότητος. Ὁ ἴδιος ἔγινε αἰτία ὥστε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν αυτοκεφαλία τῆς ἡ Ἐκκλησία Κύπρου μὲ ἀπόφαση τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Μὲ τὴν εὑρεση τοῦ τιμίου λειψάνου του ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀνθέμιο (647/648), στὸν τόπο ὅπου

3 Ἀλεξάνδρου Μοναχοῦ. Ἐγκώμιον § 31. AS, σελ. 447 καὶ § 46, σελ. 451.

τὸ ἐνταφίασε ὁ ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστῆς Μᾶρκος κατοχυρώθηκε γιὰ ἀκόμη μία φορὰ τὸ αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου χαίρει ἀκόμα καὶ σήμερα τῶν ἰδιαιτέρων αὐτοκρατορικῶν προνομίων ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ζήνωνα.

Ἡ πατρίδα μας σήμερα ζεῖ τὶς τραγικὲς συνέπειες τῆς εἰσβολῆς καὶ τῆς σαραντάχρονης κατοχῆς καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸ ἱερὸ αὐτὸ Συνοδικὸ Συλλεΐτουργο δὲν μπορεῖ νὰ τελεσθεῖ ὡς θὰ ὄφειλε στὴ Μονὴ καὶ στὸν Τάφο τοῦ Ἀποστόλου. Ἔχουμε ἀκέραιη τὴν εὐθύνη νὰ διαφυλάξουμε τὴν ἀποστολικὴ πίστη ποὺ μᾶς δίδαξε ὁ ἀπ. Βαρνάβας καὶ νὰ τὴν μεταλαμπαδεύσουμε στὶς ἐπόμενες γενεές, ἀπὸ ὅποια θέση καὶ ἂν βρισκόμαστε, εἴτε ὡς ἐκκλησιαστικοὶ ταγοὶ εἴτε ὡς ἀπλᾶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐμπειρία ἀπὸ τὴν πολυτάραχη ἱστορία μας μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ πίστη στὸν Θεὸ καὶ ἡ προσήλωση στὴ χριστιανικὴ μας παράδοση εἶναι οἱ ἀντιστάσεις ἐναντίον τῶν ὀποιοῦνδήποτε πειρασμῶν τῆς ἱστορίας, ποὺ θέλουν νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἀσάλευτη πίστη στὸν Θεὸ καὶ τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἀξίες τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅπως μᾶς τὶς δίδαξε ὁ ἀπ. Βαρνάβας.

Ἔχουμε εὐθύνη νὰ διαφυλάξουμε τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδας μας, ὅπως τὴν ἀγίασε μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴ διδασκαλία του ὁ ἀπ. Βαρνάβας μαζί μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσουμε ξανὰ στὴν ἐλευθερία καὶ τὴν οἰκονομικὴ εὐημερία. Ἔχουμε εὐθύνη νὰ τὴ διαφυλάξουμε ἀπὸ ὀποιοσδήποτε μεταλλάξεις, εἴτε ἐθνικὲς εἴτε πολιτιστικὲς, εἴτε τῆς ἠθικῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, εἴτε ἀπὸ μεταλλάξεις τῶν προϊόντων τῆς φύσεως ἢ καὶ τῆς ἴδιας τῆς φύσεως. Αὐτὰ εἶναι ἐνεκτίμητα δῶρα τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ ἔχουμε εὐθύνη γιὰ τὴ βελτίωση τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, μὲ μόνον μικρὴ προσθήκη, θὰ κάνουμε δική μας τὴν προσευχὴ ποὺ ὁ Ἀλέξανδρος Μοναχὸς ἀπηύθυνε στὸν Ἅγιο στὸ τέλος τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ του λόγου, ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ἐνώπιον τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίας, γιὰτὶ ἡ εὐχὴ αὐτὴ εἶναι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ἐπίκαιρη.

«Τῆς δὲ πατρίδος σου πάσης φρόντισον, ὡς πάντοτε καὶ νῦν, ταῖς σαῖς ἀγίαις εὐχαῖς φυλάττων αὐτὴν ἀπὸ παντὸς κακοῦ, καὶ ἀπὸ σκανδάλων ἐργαζομένων τὴν

ἀνομίαν• ἐλευθέρωσον αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐσχάτης δουλείας• δὸς παράκλησιν εἰς τὸν παντοιοτρόπως χειμαζόμενον λαόν σου, ἵνα εἰρηνικῶς, σωφρόνως τε καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ δόξα, σὺν τῷ παναγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!»⁴.

4 Ἀλεξάνδρου Μοναχοῦ. Ἐγκώμιον § 50. AS, σελ. 452.

Πηγή: churchofcyprus.org.cy